

15. Notariële fouten en de twintigjarige verjaringstermijn (art. 3:310 lid 2 BW)

L.C. DUFOUR

Een vordering tot vergoeding van schade na wanprestatie of onrechtmatige daad verjaart in ieder geval door verloop van twintig jaar na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. De Hoge Raad heeft op 27 november 2020 een arrest gewezen waaruit volgt dat de aangesproken partij ook een geslaagd beroep kan doen op verjaring als de benadeelde pas ruim twintig jaar later bekend is geworden met de schade en de oorzaak daarvan.

Inleiding

De twintigjarige verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW is – behoudens enkele exotische uitzonderingen – absoluut. In het belang van de rechtszekerheid en in het belang van de schuldenaar, heeft een schuldeiser twintig jaar na de schadeveroorzakende gebeurtenis geen afdwingbare vordering meer op de schuldenaar. De verjaring geldt ook als de schuldeiser pas na het einde van de twintigjarige verjaringstermijn bekend wordt met zijn schade en de schadevergoedingsvordering, zo bevestigde de Hoge Raad in zijn arrest van 27 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1887.

Feiten

Na bijna twintig jaar in algehele gemeenschap van goederen te zijn gehuwd, besluiten de man en de vrouw staande huwelijk op huwelijkse voorwaarden verder te gaan. Op 29 april 1992 hebben de man en de vrouw ten overstaan van de notaris een akte van huwelijkse voorwaarden laten verlijden. Wat zij in hun huwelijkse voorwaarden hebben afgesproken wordt niet geheel duidelijk uit het arrest, er zal in elk geval sprake zijn geweest van enige vorm van vermogensscheiding. Bijna twintig jaar nadat de notaris de akte van huwelijkse voorwaarden had gepasseerd, is de man op 6 juni 2011 toegelaten tot de wettelijke schuldsanering. De vrouw heeft een vordering van € 213.391 op de man ingediend bij de bewindvoerder van de man. De bewindvoerder had geweigerd de vordering van de vrouw op de lijst van erkende concurrente schuldeisers te plaatsen. De vrouw is op 6 november 2013 een procedure tegen de bewindvoerder begonnen om haar vordering op de man alsnog erkend te krijgen. Tijdens de comparitie in die procedure heeft de bewindvoerder opgemerkt dat de akte van huwelijkse voorwaarden van 29 april 1992 niet in het huwelijksgoederenregister is ingeschreven. Kort daarna, in voorjaar

2014, heeft de vrouw de notaris aansprakelijk gesteld voor de mogelijke schade die zij lijdt omdat de akte van huwelijkse voorwaarden niet is ingeschreven. Op 27 juni 2014 is het huwelijk door echtscheiding geëindigd. De rechtbank heeft in de procedure tussen de vrouw en de bewindvoerder beslist dat haar vordering op haar man niet op de lijst van erkende concurrente schuldeisers hoefde te worden opgenomen. De man heeft de schuldsanering afgerond met een zogenaamde ‘schone lei’.

Het standpunt van de notaris

Zoals gezegd heeft de vrouw zich tot de notaris gewend na de comparitie van partijen in de procedure tegen de bewindvoerder om haar vordering op de man erkend te krijgen. De notaris heeft de contacten met de vrouw overgelaten aan de kantoordirecteur. In een gesprek op 20 mei 2014 zou de kantoordirecteur – volgens de vrouw – hebben gezegd dat zij zich geen zorgen hoefde te maken omdat het notariskantoor voor dergelijke gebeurtenissen is verzekerd. Op 22 mei 2014 zou de kantoordirecteur hebben gezegd dat uiteraard voor alle gevolgen de volle verantwoordelijkheid werd genomen (zie de conclusie van A-G Valk onder nr. 3.35).

De vrouw heeft de notaris bij brief van 12 juni 2014 aansprakelijk gesteld voor de schade die zij lijdt nu de door hem verleden akte van huwelijkse voorwaarden niet in het huwelijksgoederenregister is ingeschreven en dus geen derdenwerking heeft. De beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van de notaris heeft aansprakelijkheid van de notaris voor de schade van de vrouw afgewezen met een beroep op verjaring: op grond van art. 3:310 lid 1 BW verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade door verloop van twintig jaar na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt.